

Heller ikke kan det indvendes, at Grænsen ved de 6000 Kr. skulde være en saadan naturlig eller af Lovgivningsmagten urokkelig fastslaaet Grænse, at den ikke skulde kunne slettes eller flyttes. Grænsen er helt vilkaarlig og af saa lidt fast Karakter, at Dyrtidstillægsloven af 17. April 1916 havde en Grænse paa 3000 Kr., hvilken imidlertid faa Maaneder efter, da den erkendtes at være for lav, ved Loven af 2. December s. A. sættes op til 6000 Kr. Der synes derfor ikke fra selve Sagens Natur at kunne anføres noget som helst til Hinder for, at ogsaa denne sidste Grænse paa ny ændres, naar det maa erkendes, at ogsaa den er for lav, idet den ved Krigs-Dyrtiden bevirkede fuldstændige Forstyrrelse af det Prisniveau, der har dannet Forudsætningen for de bestaaende Lønningslove, ligesaa vel rammer de højere Lønninger, saa at Grænsen enten maa sættes betydelig op eller, hvad der er mest rationelt, helt slettes. I København med dens store Embedsstand saavel som i adskillige af vore Købstæder og Landkommuner, har man da heller ingen Grænse sat, og det ses ikke, hvorfor Statens højere Embedsmænd skulde stilles ringere end de kommunale.

Endelig skal man henvise til, at i flere fremmede Lande, hvor man har en bestemt Løngrænse, har man i hvert Fald sat den langt højere end herhjemme. I Sverige er Løngrænsen for Dyrtidstillæget i Aar sat ved 9800 Kr. og i Tyskland ved 13000 Mark, og i begge disse Lande tildeles dette endog, hvad der synes det mest rationelle, med visse Procent i Forhold til Lønnens Størrelse. I Norge var der endog i Fjor slet ingen Løngrænse, og vel er der i Aar fastsat samme Grænse som i Danmark, nemlig 6000 Kr., men til Gengæld blev, hvad der selvfølgelig for Embedsmændene er langt den bedste Ordning, næsten alle norske Embedsmænds Lønninger i Aar sat meget betydeligt op, saa at de fik langt mere i fast Lønningsforhøjelse end Aaret før i ekstraordinært Dyrtidstillæg.

I Henhold til de ovenanførte Grunde tillader vi os derfor at anmode den høje Regering om gennem Lovgivningsmagten at søge gennemført, at vi i hvert Fald i Aaret 1918 opnaar samme Dyrtidstillæg som andre Embedsmænd, idet vi sluttelig betoner, at vort Krav om at nyde lige Ret med andre Statstjenestemænd ikke kan være afskaaret ved Regeringens Forhandlinger med Organisationer af Tjenestemænd, hvori vi ikke var repræsenterede.

November 1917.

For Højesteret:

E. Hvidt.

For Landsover- samt Hof- og Stadsretten
i København:

Th. Winther.

For Landsoverretten i Viborg:

H. Ankjær.

For Kriminal- og Politiretten:

J. From.

For Sø- og Handelsretten:

J. Koch.

For Foreningen af Underretsdommere:

O. Neumann.

For Universitetet:

W. Johannsen.

For Den polytekniske Lærestalt:

H. J. Hannover.

H. Munch-Petersen.

For Den kgl. Veterinær- og Landbo-
højskole:

H. O. G. Ellinger.

For Farmaceutisk Lærestalt:

Emil Koefoed.

For Centralforeningen for Ministeriernes Embedsmænd og Assistentter:

H. Lehmann.